

HA 9/11-94

«Kristendommen kan ikke lenger anses som en religion...»

hevdet imamens talerør fra en Oslo-moske i TV-programmet 20. oktober Islam en fare? Bakgrunnen var hvorfor og med hvilken rett islam kan dømmes Rushdie og Taslim Nasrin til døden. Den fremstilling imamen og hans tolk ga av islam som en fasttømret religion med Allah som absolutt, religionen ikke som noen personlig sak, men den islamske stats fundament, var skremmende lærerikt. Gjør det lett å forstå hvorfor muslimer i Norge kunne demonstrere og ville ha rettssak og erstatning for Sataniske vers. Hvorfor en muslimleder i Stavanger forsikrer at han ville drepe Salman Rushdie. Hvorfor muslimske barn bruker timer etter skolen til Koranpugging. Hvorfor muslimene vil ha egen folkehøyskole. Skilte pike- og gutteklasser o.s.v. Integring er et fjernt mål, om det er noe mål.

Nylig ble en ung muslimjente som var blitt sendt til hjemlandet og tvangsgiftet der, intervjuet. Greide dra tilbake til Norge, holdt skjult og skaffet hus og underhold av barnevernet, beskyttet mot foreldrene der. Eksempel på kollisjon mellom foreldrenes tradisjonsbestemte kultur og den frihet hun i sin norske skolegang hadde sett norsk ungdom ha. Utbryter fra fremmedkulturen.

På et 21-program kom en innvandrerjente tilbake med spørsmålet hvorfor det norske samfunnet ikke grep inn når foreldrene brøt norsk lov, f.eks. ved tvangsgifte av døtrene? Barneombudet måtte innrømme at pryling i moskeen var blitt meldt, men at han av hensyn til den fremmede familiens kultur hadde holdt seg tilbake. Innrømmet en form for feighet. Redd for å bli kalt rasist? For å gjøre vondt verre for den han skulle hjelpe.

Den unge damen kom også med påstanden om at vi hadde bedt dem komme da landet trengte arbeidskraft, men at når vi nå ikke hadde bruk for dem lenger, ville vi bli kvitt dem. Det burde vært tilbakevist på det sterkeste. Hun ønsket også mer norskundervisning. Noen burde ha fortalt henne at først måtte innvandrerne ta imot den norskundervisning som ble budt dem, før det var snakk om noe mer. Løsningen er enkel: Ikke stemmerett, ikke statsborgerskap uten dokumenterte norsk-kunnskaper. Våre politikere tør ikke kreve det.

Forakt for kristendommen som religion hindrer dem ikke å ta imot de vantros penger, trygde og sosialhjelp. Bosniere på et mottak ved Hamar forklarte lokalpressen at med familiegjenforening mente de

ikke slike små familier, mor og barn som den norske, men besteforeldre, fettere og kusiner. De aller fleste innvandrere kommer nå til landet nettopp gjennom såkalt familiegjenforening.

To innvandrerydeler har ifølge Aftenposten 17. oktober nærmest mistet styringen på utbetalingen av sosialmidler. Det er klart at det må koste penger å ha f.eks. en kaprerboende med mann og barn i en leilighet kommunen har kjøpt og med sosialstøtte til livsunderhold uten tidsbegrensning. Tusener av fremmede uten inntekt.

Oslo venstresidestyre har i sin pengeforakt og naivitet kommet til at når innvandrerne klynger seg sammen i spesielle bydeler, fordi husleiene er lavest der, må man kjøpe dyre leiligheter i de penere bydeler, slik at det ikke skal bli opphopning av innvandrerbarn i enkelte skoler. De som har lagt denne strategien, som det ble kalt, burde nøye se på hvor mange flere innvandrerbarn Oslo vil ha om fem til ti år, enn norske barn. Selv i Bærum finner man skoler med en fjerdedel innvandrerbarn. Spredning er en håpløs oppgave.

Kan man greie å betale de stadig økte sosialutgifter og trygde m.v. til innvandrerne uten å øke skatter, merverdiavgift og andre avgifter? Hvor mye kan samfunnet tåle av innvandrerkrav og kulturkollisjoner? Trykket letter ikke om de blir statsborgere.

Sagt av imamen; Kristendommen kan ikke lenger anses som en religion. Men dens hjelpsomhetsbud har vært med på å skaffe landet nærmest uløselige problem.

Problemene kan ikke løses med bevilgninger, meningspress og propaganda. Kreves det mot å erkjenne problemet?

Anton Olstad

107925